

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Cibus Electvs Sive Instrvctiones Sanctae De vita sanctè
traducenda& inter pios sanctósque affectus concludenda**

Elffen, Nicolas

Coloniae, 1667

Instructio II. De perfecta mansuetudine & tolerantia adversitatum,
præcipuè perfectionum, quas patimur ab hominibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55232)

mefficorum aut externorum agendum erit, cave ne quid liberiùs aut præfidentiùs loquere: Nam hoc est indicium alicuius præminentix super alios. Tu autem juxta principia Spiritus, quæ tibi De us ostendit, debes arbitrari omnes Superiores te, & te inter omnes judicare peffimum & ultimum, imò abortivum hominis Christiani: Si quis te invifet, affurge & occurre illi ocyùs, & omni humanitate, quâ poteris, excipe.

In omni incedu, alloquio, modo agendi, elucebit judicium illud internum, quo te omnium noviffimum reputas, quo omnes te pluris æftimas; huic enim judicio ne fit otiofum & vanum, conformandi funt mores externi.

INSTRUCTIO II.

De perfectâ mansuetudine & tolerantia adversitatum, præcipue persequutionum, quas patimur ab hominibus.

R. P. Nicolaus Lancicius vir magnæ sanctimonix, & scriptor religiosiffimus juxta ac Doctiffimus in opusculis variis, quæ magnâ animi luce scripsit ediditque, Lectorem sæpe erudit, animatque, ut multa velit pati pro Christo. Præstat autem id imprimis, in libello de ferenda cruce & persequutionibus, in quo etiam septuaginta crucis ferendæ praxes enumerat, & unam fere alterâ perfectiorem. Ego summam doctrinæ tanti viri, hic paucis complectat, atque, id ipsius

fere verbis, ut candida & sincera scribendi ratio, quam hic author usurpat, tantò magis in legentis animum influat, & ad patientiam Heroicam permoveat.

§. I. *Quid desiderare debeat verus Crucis amator*

Qvicunque tollere vult crucem suam & sequi Jesum, is æquo animo ferre, imò & desiderare debet, quæcunque amoris proprio molesta accidunt. Quarum rerum classis est gemina. Sunt enim res, quæ infestant corpus, ut morbi, dolores, insomnia, vigilia, aëris inclementia, morsus culicum, latratus canum nocturni, defectus varij in cibo, potu, lecto, vestitu, aliorum obsequijs, quæ nobis debentur, maximè quando sumus ægri, labores item assidui sine levamine, aliorum mores inurbani &c. Sunt deinde res aliæ, quæ immediatè afficiunt mentem, ut sinistra aliorum judicia, de ingenio nostro, doctrina, aptitudine ad docendum, regendum & de nostra virtute, de spiritu nostro, tanquam exotico & illuso; accusationes falsæ, detractiones, irrisiones, reprehensiones, complexio aliorum nostræ complexioni contraria, nimius rigor superiorum, ariditates, desolationes, scrupuli immissi à Deo &c. Hæc igitur omnia non fastidiat, sed ambiat Christianum pectus, desideret inquam. Primò ut maneat in tali loco, scilicet Civitate, domicilio, cubiculo, à quo abhorret ejus amor proprius. Secundo ut
mane-

maneat cum talibus personis, & sub talibus superioribus quos habet minimè addictos, & erga quos experitur in se antipathiam quandam naturalem. Tertio ut tale officium & occupatio ei deferatur & imponatur, ad quam parum afficitur. Quarto ut omnia ejus dicta, facta, & res improbentur & in malam partem accipiantur. Quinto ut omnia ei negentur, quæ desiderat, etsi concedantur alijs. Sexto ut perpetuas patiatur accusationes sui, detractiones, contumelias, convitia, despectus, degradationes, non promotiones, & sit tanquam signum quoddam, in quod vibrentur omnis generis molestiæ. Septimo ut ex Dei amore, & sine sua culpa faciat jacturam rerum omnium amori proprio placentium, dependentium à libera hominum voluntate, uti sunt bona aliorum, de se opinio, fama, laudes, honores, officia speciosa, applausus hominum & his similia. Octavo ut nō habeat ullum sui defensorē, & patronum in persecutionibus, sed sit derelictus ab omnibus, adeoque possit tenero affectu dicere cum Psalte Regio: *Pater meus & Mater mea dereliquerunt me.* Nonò ut defensiones ejus ab eo non quaerantur, sed sponte susceptæ ab alijs, cedant in majorem ejus humiliationem & contemptum. Decimo ut ne quidem Deus eum liberet ab ijs, quæ patitur, quò magis annihiletur per adversitates & contradictiones.

§. II. Quid re ipsa ab Christiano Herôe præstari debeat, cum persecutionem aliquam patitur?

Considera imprimis an sint vera ea omnia, quæ tibi attribuuntur teque affligunt, an non? nam si vera sunt, accepta quidquid pateris tanquam poenam peccatis tuis debitam, aut defectus alicujus correctionem; Si autem vera non sunt, gaude, quòd occasionem habeas aliquid pro Deo tolerandi, & ita Deum tibi obligandi & arctius devinciendi.

Animus tuus sit vacuus ab omni affectu iræ, aversionis, disgustus, & vindictæ adversus persecutores tuos. nec sufficiat condonare injuriam, sed positivo & tenero amore eosdem prosequere, eumque amorem signis externis prode, & quoties læderis, toties singulari, beneficio afficere stude eos, à quibus læsus es, præsertim tunc, cum ad gradum altiore v.g. evedtus, adversarijs tuis nocere posses. ita suadet Christus: *Diligite inimicos vestros, benefasite his qui oderunt vos.* Matt. s. v. 44. Conare demissione tuâ & pulchris agendi modis inimicos convertere in amicos, & eos, qui tuâ causâ irascuntur adversarijs, stude ad positivam erga illos benevolentiam adducere. attribue persecutiones tuas non eorum malignitati, sed bono zelo, & tibi ipsi & alijs persuade, eos potiùs mereri, dum ita te exagitant.

Non

Non inquire nec curiosè indaga, quid ab adversarijs contra te sit dictum, tactum aut scriptum.

Accusatus & fortè non auditâ causâ condemnatus, non te purga, sed sile. Si interrogaris ab eo, qui habet jus sciendi, an deliqueris, ad id tantum præcisè responde, quod sufficit ad interrogationem, non commemoratis alijs rebus & circumstantijs, quæ magis possunt declarare innocentiam tuam, & adversarij culpam.

Non te purga coram adversarijs tuis; nec coram iis qui sunt adversarijs tuis addicti, adeoque eos aliter informare possent; nec coram iis, qui defensionem tui essent suscepturi, aut saltem compassuri; nec in genere dic: talia solere homines bonos pati. Sed potius ostende signis externis te nihil pati, uti sunt lætitia, fuga solitudinis majoris. &c.

Si accusatores tui vel censores agnoverint innocentiam tuam, & hoc tibi vel alijs significarint, noli hoc ulli indicare.

Dum vides, aliquid ex se non malum, fieri ab aliquo tibi æquali, cum tua vel nausea vel displicentia uti, sunt mores quidam inurbani in comedendo, tace, nec mone, nisi te ratio officij tui ad monendum cogat, vel charitatis obligatio.

Si reprehensus es, etiam iniquè, id nemini patefacias, præsertim tali, qui à reprehensore tuo averlus esset; tum ne huic præbeas

occa-

occasionem aversionis ulterioris, tum ne sentias aliquod levamen, quod sentiri solet, dum cruces nostras patefacimus.

Similiter silentio preme leves morbos, dolores, & insomnia, & similes affectiones corpori molestas, ne ex earundem rerum manifestatione tibi tantillum solatii adsciscas.

Adverte tamen esse certos casus in quibus filere non convenit. Primò si superior jubet ut rei seriem enarres, nam in hoc casu silentium esset manifesta inobedientia. Secundò si silentium tuum vergat in periculum aliorum; noceat communitati, domesticis, rectæ administrationi muneris tui; reddat te ineptum iudicio credulorum ad occupationes divinæ gloriæ promovendæ. Verum quia amor nostri inordinatus, obfuscat rationem, non est facile timendum, ex nostri infamiatione damnum in alios derivatum iri. Nam experientia docet multis non profuisse excusationem, nec infamiæ incendium aliorum maledico ore excitatum potuisse restingui, defensionem verò multam benemerendi occasionem abstulisse; certum etiam est, multis verè Deum colentibus, etsi gravissimè infamatis, famæ jacturam nec officiorum ritè obeundorum munus, nec animarum lucra impedivisse. Itaque ne decipiaris in hoc negotio, pramitte longas ad Deum preces; constitue te in æquilibrio, & potius ad

2100

silentium propende, denique Confessarium aut Superiorem consule, aut certe talem, quem putaveris magis propensum ad silentium.

Conare heroicâ compressione exurgentis impatientiæ & multis ad Deum precibus id assequi, ut sustineas res adversas sine dolore ac mœtore partis inferioris, imò cum gaudio.

Non quære tui defensores & patronos & consolatores in adversitatibus, ne quidem pete à Deo liberationem ab iis crucibus, quæ nulli alteri nocent, nisi uni tibi. Imò, age gratias Deo pro afflictionibus & adhuc majores pete, ut nempe te DEUS in hac vita magis atterat, deprimat, & quodammodo redigat ad nihilum.

Non allevia sensum doloris percepti ex tribulationibus aut effusione lacrymarum, aut manifestatione eorum, quæ iniquè pateris, aut consideratione rerum etiam piarum & sanctarum, si absque tali consideratione possis cruces ita, uti par est, tolerare.

Non desere loca & occupationes, quarum occasione aliquid passus es, nec propterea desiste à benè coeptis, etsi multos sinistros casus eventusque in operibus sincerâ intentione susceptis experiaris. Etiam erga mortuos, qui te afflixerunt, ostende amorem tuum, orando pro illis, & honorificè de illis loquendo.

Etia **B**

Etiam Cognatos & Amicos te tribulantium hoc respectu ama, & benefac eis, & omnia ea exhibe, quæ perfecta charitas præstare jubet, erga ipsos inimicos.

Si inimici tui in rebus suis habeant successus prosperos, gaude, iisque ex corde gratulare; sin autem habent infelices, dole & intimè eis compatere.

Habeto illum diem pro felici & fausto, in quo passus es aliquid; illum verò pro infelici & infausto. in quo nihil passus es. juxta illud S. Climaci: *Is qui ad placidam animi quietem & ad Deum currit, omni die, quo maledicta non suslinet, ingens detrimentum se sustinuisse arbitretur.*

Contemne aduersitates tanquam res leues & nullius momenti. Nec reputa unquam pro injuria, quidquid demum inferatur, quia quotidianis nostris in Deum peccatis id omne optimè sumus meriti; potiùs reputa pro beneficio, quod enim in presenti est, momentaneum & leve tribulationis nostræ supra modum in sublimitate æternæ gloriæ pondus operatur in nobis. 2. Cor. 4. v. 17.

INSTRUCTIO TERTIA.

De amore solitudinis & silentij.

Quantò magis te abstrahis & separas ab hominibus, tantò propiùs accedis ad DEUM. Unde si religiosus es nunquam cubiculo pedem effer, nisi aut necessitas aut charitas id exigat.

Sum-